

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 5.

Den 1. December 1872.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Den 42de Marskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige

afholdt i Salt Lake City den 6. Oktober 1872.

(Fortsat fra Side 55.)

Tredie Dag.

Konferencen fortsatte Tirsdag den 8de November Kl. 10 Formiddag og koldtes til Orden af Præsident B. Young. Koret sang: „Min Gud, du er mit Hjertes Fryd,” osv.

Forsamlingen aabnedes med Bon af Eldste George Q. Cannon.

Præsident Brigham Young fremstod og sagde, at Herrens Ejendom vilde i Dag ligesom de to foregaaende Dage af Konferencen, benytte den til at høre Bidnesbyrd om Gud og hans Gjerninger. Paa Onsdag stulde Konferencens Forhandlinger sættes i Udførelse. Forlag stulde fremsøres angaaende Præstedommets Op-holdelse og dets forskjellige Medlemmers Stilling i Kirken, om at opholde hver-andre indbyrdes og om enhver Sidste-Da-

ges Helligs Pligter mod Herren og hans hellige Engle.

Eldste F. D. Richards solgte en indelig Glæde over at være forundt Leilighed til endnu en Gang at samles med de Hellige og være sit Bidnesbyrd om Gud og hans Egenskaber. Han hentydede til Kirkens Vært og Fremgang og fremsatte for de Hellige Nødvendigheden af at være nidskjære i det Værk, hvori de bare meddelagtige. Derpaa gjorde han nogle interessante Bemærkninger om Indsamlingen af Guds Folk og Herrens Handlemaade i de sidste Dage. Verdens Spænd med Hensyn til dette Værks Undergang var endnu ikke gaaet i Opfyldelse. Forskjellige Midler var benyttede for at udrydde det, men de havde ikke haft det forventede Resultat. Nogle af vore kri-

stelige Venner oprette Skoler blandt os, i det Viemed at indpode deres sefteriste Lærdomme i de Unges Hjerter. De havde forsøgt at overbevise Faderne og Mødrene om „Mormonismens“ Falskhed, men da dette slog fejl, sogte de at indføre deres Anstuelser blandt Børnene. Taleren opmuntrede de Sidste-Dages Hellige til at holde et vaagent Die med Skolerne, saavæl Søndags-skoler som Hverdags-skoler og bære Omsorg for, at Lærere og Lærerinder fulde af Tro paa Evangeliet ere ansatte til at belære og undervise Børnene. Han talte paa forstjellige andre Lærdomspunkter og sluttede med at formane de Hellige til Trofasthed.

President Brigham Young gjorde derpaa følgende Bemærkninger, som ordret gjengives.

Jeg har nogle saa Ord at sige til de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til den Gjenstand, som berortes af Broder Richards angaaende Verdens Omsorg og Medfølelse for os. Broder Franklin sagde, at vi have Nogle i vor Midte, der forsøge at indføre deres Lærdomsprinciper og Grundsetninger blandt os, men da denne deres Hensigt ikke var nogen god Frugt hos de Vældre, saa ere de desto mere nidkjære i at udsaa deres Sæd blandt de Yngre, og i dette Viemed have de grundlagt deres Skoler og andre Institutioner her i Territoriet. Dette er et Punkt, som jeg aldrig før har berort i min Tale, thi mine Følelser kunde maaste i denne Henseende være forstjellige fra Andres. Ille desmindre, jeg vil nu ud tolle offentlig mine private Betragtninger angaaende disse Oprætttere af Skoler, Seminarier og Lære-Anstalter. Jeg er meget tænemlig til Enhver, der interesserer sig i at opnare den fremvogende Generation, hvad enten den hylde „Mormonerne,“ Katholicerne, Presbyterianerne, Methodisterne eller nogen anden Klasse

eller Selt af Mennestælægten. I befjorde min inderlige Tafnemlighed, og I skulle erholde Eders fortjente Løn for alt det Gode I udrette. Jeg vil give Eder, mine Søskende, der ere stillede som Hoveder for Familier, det Maad at sende Eders Børn til disse Skoler, derom de kunne blive optagne og belært uden Betaling. Jeg ved, at Mange af de Helliges Børn allerede soge disse Skoler, men hvis Forældrene leve deres Religion og vise deres Børn et godt Eksempel, derom de soge til at belære og formane dem til Gudsfrugt og at efterleve Sandheden, saadan som den er aabenbaret i disse sidste Dage, da ville Børnene aldrig svigte fra den rette Vej, omendfjordt de nu ere omringede af Bildsarelser. I behøve ikke at nære den mindste Frygt i denne Henseende.

Den kristne Verden vil blive velsignet for dens Fver i at udbrede Guds Ord og Bibelen blandt dem, som den kalder Hedningerne. Det vil ogsaa være af stor Velsignelse for dem, der oprette Skoler og soge at udsprede moralste Lærdomme blandt Mennestene. Herren vil velsigne dem, og jeg velsigner Enhver, der prædicer Tro paa Faderen og hans Son Jesum Kristum, og fordi de i deres Levnet soge til at efterfolge Frelserens Fodspor. Mine Søskende bor ikke fostre nogen unyttig Be lymring med Hensyn til den opvogende Slægt. Jeg haaber, at jeg vil opleve den Tid, da jeg kan være Vidne til, at vores Børn voge op og leve i Oberenestemmelse med deres Religion, og at de Fremmedes Børn i lige Maade ville efterleve deres kristne Lære; den Tid da de, som nu med Fver soge til at lede vores Børn bort fra Herrens Bud og Love, ville se deres feilagtige Fremgangsmaade, vende tilbage til Herren, ombende sig fra deres Synder og annamme Evangeliet i dets Fylde, saa at de maa blive frelst i

Gud vor Faders Rige. Vore Lærdommis og Grundsætninger ere ikke baserede paa menneskelige Traditioner og Fordomme, men bestaar i en sand og levende Tro paa en levende Gud. Menneskene kunne randsage vore Principer, om de ønske. Troen er saa forståelig, af den Aarsag er Tro imod Tro, et Værk imod et andet, Guds Magt er imod hans Fjendes Magt; men alle Goder, alle Sandheder og kort sagt enhver Ting, der hører til Sandheden, er af Herren. De, som forkynde og udsprede Sandheden, hvadenten det før i Skoler, ved offentlige Prædiser, ved Bonforsamlinger eller ved at affaa fra Alt, som er ondt, og vise deres Medmennesker et godt Eksempel; de, der vise Lydbighed til den Lov, som Moses erholdt paa Sinai Bjerg og til de Love der ere aabenbarede til os, ville blive velsignede for deres gode Gjerninger.

Weldste George Q. Cannon fremstod og omtalte den Virksning, som Evangeliet havde haft paa de Sjæle, der havde annammet dette Frelsningssbudsab. Der var et Særfjende ved dette Guds Folk, thi det havde ikke for erholdt Vidnesbyrdet og annammet samme, forend Enhver især besjæledes af det Ønske at samles tilsammen, det gjorde intet til Sagen, hvilken Nation de tilhørte eller i hvilke Omstændigheder de vare stillede. Taleren berørte, at dette Folk boede her i Fred og god Forstaelse med hinanden inddyrdes. Vi var et Samfund, hvis Medlemmer bare indsamlede fra forskellige Nationer paa Jord, hvis Baner og Slikke havde forhen været helt ulige. At et Folk, der engang var af ganste modsat Mening og forskjellig Karakter, funde leve tilsammen i Fred og Enighed var for ham en meget mærkværdig Begivenhed; dette bevisste, at der var en Magt langt større end den menneskelige, der bandt dette Samfund tilsammen, nemlig Herrens Almagt. Om-

endstjondt der var udført flere store Ting i dette Værk, saa var der alligevel meget, som endnu ikke var sat i Udsorelse. Det Taleren gjorde negle Bemærkninger med Hensyn til den Fordærvelse og Ugudelighed, der er saa almindelig fremhæftende i den Nation, hvem vi tilhøre, sagde han, at der var et stort Værk for os at paabegynde, nemlig at søge til at rette paa denne Tingenes Tilstand. Vi skulle ikke oprette en Klasse, Sekt eller Magt, der skulle undertrykke Folket, men vi burde derimod forsøge at ordne Sagerne saaledes, at Nationerne kunde nyde Frihed og en fuldkommen Fred kunde herske blandt Folket. Dersom de Hellige ønskede at indplante saadanne Principer blandt deres Omgivelser, saa burde de først bruge deres Evner til at bortsjerne al Daarlighed fra deres egen Midte. Enhver Hellig, som nod Lykke og Fremgang i sine Foretagender, skulle benytte en Del af disse Herrrens Velsignelser til at fremme hans Gjerning. Man burde ikke bruge sine Midler til Luxus og et overdaadigt Levnet, thi da vilde man tage Guds Aand. Derpaa hentydede han til den store Omvæltning, som de Sidste-Dages Hellige havde gjort i religiøs Henseende; de havde været bolde i at angribe de gamle Ideer og Begreber, der vare saa fremhæftende, men i finansiøl Henseende havde de fulgt formeget i deres Fædres Fodspor. De havde ikke gjort saa store Fremstridt i dette Punkt som i mange andre. Ikke desmindre, det var af stor Nødvendighed for dem at leve op til dette, at de ikke skulle blive ledte paa Afveie ligesom de gamle Kristne fordum. Omendstjondt det er Sandhed, at dette Værk skal staa evindelig og ikke overgives til noget andet Folk, saa skulle ikke dette forhindre os i at bruge al vor Magt i at forebygge al Daarlighed og Ugudelighed at fåste Nød blandt os. Han omtalte derpaa Co-ope-

ration og sagde, at den var af stor For-del for de Hellige, som derved havde Lejlighed til at indsætte deres Midler, om de vare end saa smaa, i disse medvirkende Foreninger, saaledes at de kunde voxe og formere sig. Han opmuntrede de Hellige til at fremme disse Institutioner, hvilke vare oprettede i Territoriet. Tillige skulde de ogsaa understøtte deres egen Industri og lade af deres egne hjemmelavede Stoffe, thi de vare fuldkommen saa gode som de, der vare fabrikerede i Staterne. Efterat en Salme var assungen, sluttedes Konferencen til Kl. 2 Eftmndg.

Takføjelse af Eldste Brigham Young junr.

Kl. 2 Estermiddag.

Koret sang: „Kom Herre ned og bo hos os“ osv. Førsamlingen aabnedes med Bon af Eldste A. P. Rockwood.

Eldste Brigham Young junr. talte om de Befsignelser, som Lydighed til Evangeliet frister os, og at Sandhedens Vidnesbyrd var af Herren. De Hellige blev fristede paa forsættige Maader, og det var i Overensstemmelse med Guds Visdom, at de skulde fristes; men de burde forsøge at vinde Seir og ikke give tabt for de onde Indflydelses, som omgav dem. De Ugudelige kunne have deres egne Skilke og Moder, men de Hellige bør ikke efterfølge dem. Guds Folk bliver veiledet formedelst Abenbaring, alligoer herstær der en Del Uvidenhed angaaende samme. Taleren ønskede at vække de Helliges Opmærksomhed for en Abenbaring isærdeleshed, thi det syntes, som om de ingen Tro havde paa denne, da de ikke viste Lydighed til de Anordninger, som deri vare bestemte. Principet, han hentydede til, var nemlig Bisdomsordet, som han formanede de Tilstedeværende at esterleve; imodsat Falb vilde de maatte blive undergivne de Straffedomme, som

vilde blive dem til Del, der viste Ulydighed mod dette Bud. Der var ingen Forsikring om, at Fordærvellsens Engel vilde forbigaas deres Enemærker, dersom denne Abenbaring ikke blev adlydt. Den hentydede ikke i nogen særegen Grad til at forbyde de Hellige at drinke Kaffe eller The; men de Mænd, der vare i Besiddelse af Abenbarings Aand, havde tydelig erklæret, at dette Forbud indbefattedes i det Princip, som forhen havde været et Bisdomsord, men som for to Aar siden var givet til Kirken som en direkte Besaling.

Deryaa gjorde Taleren nogle Be-mærkninger angaaende de unge Mænd, som arbeidede paa Jernbanen og vare ansatte ved andre Forretningsgrene. Mange af dem gjore sig delagtige i Verdens Daarstaber og stygge Vaner, idet de bruge Tobak og nyde spirituose Drikke. Han ønskede ikke, at hans Sonner og Dotre skulde have Samkvem med saadanne Personer, om de end falde sig Medlemmer af denne Kirke. Endvidere omtalte han de Helliges store Daarstab i at forde deres Midler ved at indfore saadanne Produkter, der vare til mere Skade end Gavn og forglemme deres egne Fabrikater, der vare af langt større Værd og Nutte. Disse forsættige Artiller, som bleve indførte, vilde skade dem baade paa Legeme og Aand, thi Tobak, Kaffe, The, Spiritus og andre deslige Substanse vare ikke bestemte til noget dagligt Brug blandt Menneskene. De, som indførte og benyttede saadanne Bestanddele, vilde krenke Herrrens Aand og afvige fra Sandhedens Vej. De Sidste-Dages Hellige havde Profetiens og Abenbarings Aand til deres Be-leeder, og de, der foregav at være Hellige, burde lytte de Formaninger og Advarseler, som blev givne og altid være villige til at lade sig lede ved Herrrens Øst gjennem hans Ejendere. Taleren sluttede

sine Bemærkninger med at høre et kraftigt Vidnesbyrd angaaende Sandheden af Guds Værk.

Eldste Joseph F. Smith sagde, at hans Erfaring havde lært ham, at dersom et vigtigt Princip med Hensyn til Menneskelægtens Frelse blev aabenbaret, saa vilde det mode den mest energiske Modstand. Da det blev forlyndt, at Herren havde aabenbaret sig, saa var dette Aarsagen, hvorfør de første Medlemmer i denne Kirke blev fulgt paa den rødsommeste Maade. Og det er omtrent det samme i Dag, thi Menneskene kunne lige saa lidt taale at høre om Åabenbaring nu som den Gang. Åabenbaring er meget almindelig, omendskjønt en Del af den har sit Udspring fra Djævelen, Lognens Fader, der paa denne Vis søger at modvirke Herrens Åabenbaringer. Da Åabenbaringen om Indsamlingen blev givne, saa modte den almindelig Forbitrelse, og endnu mere Modstand har Principet angaaende det celestiale Egteslab modt, denne hellige Indstiftelse har været Maaled for den ganste Verdens Ondstab og Forfolgelse, lige siden den blev aabenbaret til Kirken indtil vore Dage. Ikke desmindre, de, som modstaa dette Princip, om end i al deres Hjertets Had og Ondstab; de, der bruge alle deres Evner til at modarbeide Beseglingsfuldmagten, ere de mest — letsærdige og letsindige Karakterer, som I nogensinde ville finde. Han havde aldrig fundet en dydig Mand eller Kvinde hverken i eller udenfor „Mormonismen,“ som vilde modsige denne Instiftelse. Dette Princip er hadet og frygtes, og Verden vil aldrig annehmen det i dets Renhed, saa længe den ikke omvender sig. Alligevel bliver det paa en Bis praktiseret blandt Menneskene paa den affydelige Maade.

Den Modstand og Forfolgelse, som de Sidste-Dages Hellige have dojet, har alligevel været dem til mere Gavn end

Skade. De høye dermed saaet Anledning til at vise deres sande Karakter, og deres Kraft til at modstaa det onde er blevne styrket ved denne deres Medmenneskers Strid og Forfolgelse. Disse Hjender ere ikke de værste, som vi have at strides med, men vi have Nogle, der i al Hemmelighed søger at bringe Ondt over os, og mod dem maa de Hellige steds være paa Vagt, thi de ere meget farlige, og det kunde have alvorlige Folger for os, dersom vi laa under i Striden. Vi have ogsaa en farlig Hjende hos os selv, der snart vil overgive os i Fordærvelsen, dersom vi ikke søger at overvinde ham. Derpaa henlydede Taleren til, at Guds Folk burde være forenet, og at Enhed i Alt burde være en Betegnelse for de Sidste-Dages Hellige. Han formanede dem til at leve i Overensstemmelse med Guds Aands Indsydelse, som vilde stjælle dem en Enhed i deres følles Tro og Følelse. Derpaa henledte han de Helliges Opmærksomhed paa det vanhellige Sprog, som man ofte hører i Salt Lake City's Gader. Det var Forældrenes Pligt at undrage deres Born fra at have Selstab med saadanne Omgivelser og afholde dem fra at tilegne sig saadanne ugodelige Laster. Han fandt, at det vilde være godt, om Forældrene var enige om at revse et Barn, naar de hørte det tale Noget, som var vanhelligt, og oplyse det om, at saadan Tale mishagede Herren. Forældrene burde foregaa deres Born med gode Eksempler og vise Metfærdighed i alle deres Handlemaader; dette vilde være en god Opdragelse for Bornene. Tiende var et Princip, som angik alle de Sidste-Dages Hellige, og det vilde bringe Velsignelse over Enhver, der var lydig til det.

Efter Assyngelsen af en Salme blev Konferencen sluttet til paa Onsdag Form. Kl. 10.

Forsamlingen sluttedes med Taksigelse af Eldste Lorenzo Snow.

Den fjerde Dag.

Konferencen fortettes og Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young.

Efterat Koret havde sunget en Lovsang til Herrrens Pris, blev Von aaholdt af Eldste Joseph Young.

Kirkens Autoriteter blev forestaaede til Opholdelse, hvilket blev enstemmig vedtaget.

Derpaa blev en Del Missionærer bestillede, hvilket blev enstemmig anerkjendt.

Præsident George A. Smith var glad og faenommelig, fordi de Hellige havde Lejlighed til at have Præsident Young iblandt sig og at høre hans Raad og Formaninger. Alle hans Fjenders Snarer og Planer for at skytte ham vare magtesløse faldne tilbage. Han omtalte de Missionærer, der vare bestillede til at arbeide hjemme. De havde i Almindelighed været trofaste og gjort meget Godt, og han haabede, at de vilde forsøtte at hædre deres Kaldelse og ikke gjøre saaledes, som mange af de tilbagevendte Missionærer fra fremmede Lande vare tilbørlige til, nemlig efter Hjemkomsten aldeles at henlægge Missionslivet. Taleren gjorde nogle Bemærkninger angaaende det Land, som var udlagt til Byens Opsærelse. Han sagde, at forskellige Spekulanter vilde benytte sig af, at der ikke var udsteds lovmaessige Skjøder for Ejendommene; de kørte dersor at tilvende sig samme. Nogle Personer, som foregav, at de vare Medlemmer af denne Kirke, gjorde Fordring paa Ejendomme, som de havde solgt for flere Aar tilbage, og for hvilke de havde erholdt deres fulde Betaling, blot fordi de vare bekjendte med, at Ejendomssætten var lidt mangefuld. Han havde

intet Selskab med saadanne Mænd og sagde, at det vilde være godt, om Bisshoperne, Høiraadet og andre Autoriteter undersøgte disse Persons Sag og behandlede dem i Overensstemmelse med Ret og Rettsærbighed.

Præsident Brigham Young sagde, at han ønskede at tale nogle Ord til de Sidste-Dages Hellige, forudsat at Tilhørerne vilde bevare fuldkommen Stilhed, saa at hans Ord kunde høres. Han vilde ikke omtale Biomstændighederne angaaende de Principer, der havde bragt de Hellige til at samles til et Sted, men han ønskede at paaminde dem om Nødvendigheden af at tage saadanne Forholdsregler, at de ikke skulle staar forladte og ene i Tilhørerne af, at „Bunden skalde falde ud“ af Babylon. Dersom dette skulle hænde sig, saa vilde de Hellige, hvis de ikke toge træstige Forholdsregler, være ligesaa daarrigt stillede som den Gang, da de først kom hid, hvor vi nu bo. Præsidenten hentydede til de Anstrengelser, som gjordes for at indfore Maskineri til Bærvning af forskellige Slags Klæde og til de Raad, som vare givne med Hensyn til at opdrætte Faar, saa man kunde have Uld nok til at holde disse Bæverier i bestandig Virksomhed.

Det var faktist bevist, at dette Land egnede sig i en fortrinlig Grad for Faareavl, og en stor Masse Uld oppebørtes derved. I det sidste Aar var en hel Del Uld opkjøbt af fremmede Agenter og udport af Landet, netop fordi at Farmerne ønskede at gjøre denne Ware i Penge. Han ønskede, at de Hellige vilde gjøre en Forandring i denne Henseende, saaledes at Uden blev hjemme, og dersom der ikke var Fabrikker nok til at oparbeide denne Artikel, saa vilde der blive oprettet flere. Paa denne Maade vilde Folket blive mere selvstændigt. Hans Ønske var, at Bisshoperne og de Eldste vilde opmunstre sine

Søstende til at tage disse timelige Fordele i Betragtning. Omendskjønt de bare timelige, saa var der netop saadanne Ting, man behovede til dette Riges Opsærelse. Taleren sagde, at det vilde være et overmaade vanskeligt Arbeide at adsstille de timelige Ting fra de aandelige.

Derpaa omtalte han den Tro og det Arbeide, som de Sidste-Dages Hellige udsvede, da de først hørte og annammede dette Evangelium. Tro, Omvendelse og Daab varer tildels baade timelige og aandelige Egenskaber, og saaledes var det med enhver Gjenstand, der henhørte til Guds Rige, de bare sammenhøie og uadstillelige. Han behandlede dette Emne paa en meget grundig Maade og hentydede til Menneskenes daglige Fremgangsmaade. Tillige gjorde han nogle Beværnninger angaaende Damernes Klædedragt og Hang til ai folge Moden. Det var latterligt at se disse forstjellige Dragter, der hverken varer smukke eller tiltrækfende, men ligefrem frastødende for baade Gud og Mennesker. Han formanede de Hellige til at sy disse naragtige Moder og hellere iføre sig Klæder, der varer nette og tækkelige; dette vilde behage Herren.

Han berorte Bisdomsbordet og Hellighøldelsen af Sabbathen. Derpaa fremsattes det Spørgsmaal, om Enhver betalte sin Tiende. Han troede, at han kunde svare nei dertil. Mange nærede ingen sørdeles Forkjærlighed for det Ord, Tiende, men han syntes godt om det, fordi det var omtalt i den heilige Skrift og

indstiftet af Gud selv. Det paalaa de Sidste-Dages Hellige som en Pligt at vise Lydighed til dette Princip. Dersom Enhver vilde gjøre sin Hyldest i denne Henseende, da vilde Kirken være i stand til at sætte de nødvendige Arbeider i Udførelse. De Fattige varer langt mere nidskjære i at overholde denne Lov end de Rige. Det var langt lettere for en Mand at betale ti Dollars, end for en anden at betale ti tusinde Dollars, dersom hver af disse to Mænd varer skyldige et saadan Belob i Tiende. Han utalte sin Menning paa en bestemt Maade og sagde, at hvis de Hellige ikke viste større Lydighed til dette Princip, saa vilde Herrens tugtende Haand komme over dem. Derpaa gjordes nogle Hentydninger til Co-operation og de Fordele, som afhæng deraf. Han paaviste, at det vilde være af stor Gavn, idet et Samfund var forenet i alle Ting. Disse samvirkende Foreninger havde været sørdeles heldige i deres Omfætninger og varer vel tilfredse med det erholtede Resultat. Præsidenten sluttede sin belærende og interessante Tale med at opmuntre de Hellige til at betale deres Tiende og gjøre Offer, at helligholde Hvilebagen, at være ærlige og leve et rent og dydigt Lebnet, saaledes at de maatte være værdige til at nyde Herrens Befsignelser.

En Salme blev fungen, og Konferencen sluttedes til kl. 2 Esterm. Talsigelse ofredes af Eldste Brigham Young junr.

(Fort.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

13de November 1872.

En rødsom og forsædlig Ulykke, hvis Enkelheder vi antage allerede ere komne største Delen af „Stjernens“ Læsere for Øren, har rammet Danmark. Onsdag den 13de November uddrod en Orkan fra NØ, hvis Lighed i Boldsomhed den nuværende Generation i dette Land aldrig har været Vibne til. Den har fyraasaget store og uhørte Ødelæggelser langs Kyststæderne, idet den sterke vind jagede store Vandmasser ind over Landet, som paa sine Steder laa aldeles omflydt med Vand til en Høje af 12 a 16 fod over den almindelige Vandstand. Det, som den rasende Orkan levnede, blev opslugt af den ødelæggende Stormflod, der i fraaende Bolger skyllede ind over Markerne, begravende Alt, som kom i deres Bei. Ikke allene store Ejendomme og Kapitaler ere tilintetgjorte ved denne Ødelæggelse, men vi maa ogsaa betrage Tabet af en hel Menneskeliv og Dyr.

Overalt fra Kysten modtages sorgelige Efterretninger om Oversvømmelse af Marker, nedstyrte Klinter, bortskyllede Dæmninger, sonderlagne Skibe og omstyrte Huse. Det maa have været et forsædligt Skue at se Kysten, efterat Orkanen var ophört og Seen traadt tilbage til sine gamle Ejendomme. Der beskrives i Aviserne, at man overalt saa kun Brag og Ruiner af strandede Skibe og Huse. Lig af Mennesker og Dyr laa spredte om hverandre, og Havet forte bestandig flere Gjenstande ind mod Land, der lod befrygte, at Ødelæggelsen indstrænkte sig ikke blot til Landet allene, men at en talrig Maße Skibe ere gaaede under og strandede, hvilket er senere bekræftet. Man kunde se Bragstumper af Skibe, Bohave, saasom Rister, Sengesleder, Sengklæder og forskellige Slags Fodevarer samt druknede Faar og andre Smaakreaturer flyde om hverandre i en broget Forvirring langs hele Østkysten.

Hvor stor Glendigheden var Ulykkesaftenen, kan man maaesse gjøre sig et svagt Begreb om, naar man hører, at hundrevis af Mennesker maatte gaa fra baade Hus og Hjem og i Vand til Halsen gjennem Sneglog og Stormens Hulen vandre ind mod de højere liggende Steder for at finde et Tilflugtssted mod den rødsomme Landeplage. Paa enkelte Steder stod Vandet helt op til Tagstægget, saa at Beboerne maatte flygte op paa Loftet, hvor de havde druknet, dersom ikke heltemodige Mænd vare komne ud i Vaade og frelst dem enten ved at hugge Hul paa Taget eller ved at tage dem ud gjennem Loftslugen. Halyoen Hummingen, der flyber sig ned mod Syd i Østersøen, har været aldeles overskyldet med Vand og bliver neppe nogensinde Land mere. Alle Beboerne ere druknede, hele Familier, Mand, Kone og 6—7 Born ere sporløst forsvundne med Hus og Ejendele opslugte af Bolgerne. Andre Pladse have ligeledes været Skuepladsen for lignende Rødsels-

scener. En Mand og Hustru flygte for Vandet op paa Taget af deres Bolig, men Floden steg; man saa dem holde hinanden trofast i Haanden med Døden for Vinene; da stilles Huset, Bolgerne rev Konen med sig paa en Del af Bygningen, der forsvandt i Østersøen, medens Manden blev tilbage paa Resten og senere paa vidunderlig Maade freltes ved en Bjælke, hvorpaa han drev om. En gammel Kone sogte ligeledes sin Tilslugt til Taget, men Huset skyttede sammen, og hun faldt ned paa en Bæv, der sloe bort med hende til hun naaede et Piletræ; i Toppen af dette tilbragte hun Matten i Selskab med sin Kat, som havde taget Seude paa hendes Skulder, medens de fraadende Bolger brusede om hende.

Bed Oversvømmelsen af et andet Sted drev 11 Mennesker om paa et Tag, der hvert Diblik truede med at skilles ad; først sent naaede man at frelse dem i Baade, der paa Bogné vare hørte fra en anden Plads; da de Ulykkelige kom i Land og bleve befriede fra Dødsangsten, faldt de deres Nedningsmænd om Halsen og græd af Glæde. Store Masser af Tommer og Brænde ere flyslede i Land, og Strandfogderne have antaget alle de Arbeidsfolk, de kunne saa til Bærgningen. Mandskaberne fra de forulykede Skibe ere indkvarterede hos Landbefolkingen. Et-hvert Hus langs Kysten, der blot nogenlunde kan beboes, er oversyldt af Husvilde; Alle bo paa Østerne, da de nederste Vægge for det Meste ere bortslyede. Hele Byer ligge i et Ufore, idet sammenlyttede Huse, Menneskelig, Nadsler af Heste og Koer, Faar og Svin, Hunde, Masser af Fjæderkræ, gjærende Ho- og Halmstakke, Alt blandet med stinkende Uhumsheder, ligge i en forvirret Blanding udbredende en forfærdelig Stank, som vil foraarsage en hel Pest, dersom disse Bestanddele ikke snart blive bortryddede. De opdyrkede Marker ere paa flere Steder blevne aldeles ubrugelige, idet Bolgerne have fort med sig store Sandmasjer, som have tilbæklet disse med et Sandlag af indtil 2 Fods Hoide.

Vi kunde paa denne Maade have Stos nok til at gjengive en hel Masse af disse sorgelige Beretninger, men vi maa tage Hensyn til Storrelsen af vort Blad og i Korthed sige, at denne Naturbegivenhed har afstedkommet store Ulykker i Danmark og et Tab, som det maaest ikke saa snart kan oprette.

Hvad tror Verden med Hensyn til et saadant Oprør i Naturkæsterne. Den tror maaest, at det er et naturligt Udsbrud, hvis Ophav ligger i Elementerne, idet disse soge Ligeveægten og saaledes foraarsager en Strom, der undertiden kan være saa sterk, at læmpestore Træer kunne blæse om, og Havet maa rige for dens Magt og bevirker ofte Oversvømmelse, dersom deune Stroms Retning bærer paa Land. Vi kunne svare ja hertil, det er i Sandhed et Naturfænomen, hvis Marsager ere ganske naturlige. Men vor Tro er, at der er en højere Magt, som styrer Alt, for hvis almægtige Ord Elementerne og enhver anden Ting maa samles eller adskilles. Vi tro nemlig, at Herren leder alle Begivenheder, de største med de mindste, og at Intet ster imod hans Willie eller uden hans Vidende. Omendskjænt den ovenfor nævnte Tildragelse er stæt ganske naturlig, og om end Verden og dens Bise tro, at Naturen er dens sande Udspring, saa er vor fulde Tro og rene Overbevisning den, at den almægtige Gud, som styrer og leder alle Ting baade i Himlen og paa Jorden, er det sande Ophav dertil, og at den er stæt formedest hans Almagt og Visdom. Vi erkjende de Værdes Visdom i at studere Naturen og de forskellige Elementer deri; vi sige og tilstaa, at de ere gaaede meget vidt i deres Grandst-

ninger. Dersom de havde lagt saa megen Nidkjærhed for Dagen i at fremme sig selv i guddommelige Egenskaber, som de nu have gjort Fremgang i de verdselige, saa vilde de maaſſe ikke være sat langt bortſjernerne fra deres Skaber og Opholder, som de ere. Ikke desmindre, al deres Higen og Tragten efter Forfremmelse i høje Bidenskaber og Lærdomme har alligevel ikke bragt dem udenom Naturens Grænſer. De kunne udstudere Aarsagerne til de forſtjellige Natursænomener; de kunne analyſere Elementerne og disſes forſtjellige Grundſtoſſe og Bestanddele; de kunne uregne tilnærmedevis de forſtjellige Planetbaner, der tilhøre vort Solſystem og ligeledes nogenlunde bestemme diſſe Kloders Afstand fra Centralen genet tilligemed deres Vægtſyld og Kubiske Andhold, men gaar deres Jagtagelser udenom dette Maal, ſaa bliver det blot komme, ubeklente Gisninger og Slutninger, ſom Ingen kan have nogen Lid til. Intet Menneske, der mangler Guds Aands Inspiration, kan ſatte Noget udenfor Naturen; thi det ſom gaar over Naturen er af Herren, der er baade de naturlige og de overnaturlige Tings Beherber. Mennesſene kunne ikke med deres jordiske Egenskaber forſtaa eller udgrunde de guddommelige Ting, og fra Guddommen udspringe de naturlige Elementer, der paa en vis Maade ere lagte indenfor Omraadet af den menneskelige Faſtebane. Vi tro ikke ſom de Viſe i Almindelighed, at Kloderne og Grundſtoſſerne til ſamme ere fremkomne af ſig ſelv, men at Elementerne ere fra Ewigheid og have ingen Begyndelse. Størſte Parten af de Lærde fremsatte det i sine Skrifter og Taler, at Elementerne ſtryre ſig ſelv paa Grund af Naturens Love og de forſtjellige Kræfter, ſom virke om hverandre indbyrdes. Man kan øſte høre dem latterliggøre den Bestrivelſe, ſom ſtaar i forſte Mosebog angaaende Verdens Skabelſe, og derpaa fremsatte de ſine egne Formodninger med Hensyn til ſamme, der funne ſynes nok ſaa rimelige for den menneskelige Forſtand, men vi burde altid ihukomme, at Skabelſesværket er af guddommelig Oprindelſe og ikke noget Menneskeværk; deraf ſaa kunne ikke de Lærde med al deres Kunckab fatte eller udfindere alle diſſe Ting. Giver Verden Gud Ven for dens Fremſtridt i allehaande nyttige Bidenskaber og Opſindelſer? Svaret vil blive be-nægtende, thi de Store og Mægtige give ſig ſelv Ven. De ville ikke anerkjende Herrens Haand i alle Ting; de ville ikke tro, at et høiere Væsen ſtryrer Bindenes og Havets Magt; de ville ikke tilſtaa, at Guddommen har vibragt dem Evnen til at opſinde og udgrunde Dette og Hint. Mange af dem fornugte ligefrem baade den høit ophøiede Gud og Bibelen, der giber os en Beretning om ham. De have med ſin menneskelige Klaſgt udgrandſket, at Naturen ſtryres formedelſt dens Love og ſe med et foragteligt Smil ned paa en ſtakkels Enſoldig, der tror paa en høiere Magt ſom en Leder af alle Ting og fra hvem Alt har ſit Udspring. Men Dagen vil komme, ſom ſtrevet er i Pauli forſte Brev til Korinth, hvor Herren ſiger: „ jeg vil forlæſte de Viſes Viſdom og tilintetgjøre de Forſtandiges Forſtand. Hvor ere de Viſe? hvor de Skriftſloge? hvor denne Verdens Grandſtere? haver Gud ikke gjort denne Verdens Viſdom til Daarlighed? Thi efterdi Verden for idel Viſdom ikke erkjendte Gud i hans Viſdom, da behagede det Gud formedelſt denne Prædikens Daarlighed at gjøre dem ſalige, ſom tro.“ „ Thi det Daarlige fra Gud er viſere end Menneskenes Viſdom, og det Skrobelige fra Gud er ſtærkere end Menneskenes ſtrke. Betragter Brodre! hvo I ere, ſom blive ſaldte; ikke mange Viſe efter Kjædet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme, men det for Verden Daarlige

udvalgte Gud for at bestemme de Vise, og det for Verden Skabelige udvalgte Gud for at bestemme det Største, og det for Verden Uædle og Ningeaagtede udvalgte Gud, og det som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget; paa det intet Kjed skal rose sig for ham.“ „Hvo sig roser, rose sig i Herren.“

Dersom vore Medmennesker ville tro Bibelen, saa kunne de heraf lære, hvad vi bekomme af Verdens Vise og Mægtige, der selv tage Ven og rose sig af sine egne Gjerninger istedetfor at rose sig i Herren. Vi ere saa ensoldige at tro Bibelen, at tro paa en Skaber, Leder og Opholder af alle Ting, at tro hvad den hellige Skrift figer med Hensyn til Guds Handlemaade med hans Folk sordum, og hvorledes han vil behandle Verden i de sidste Dage; vi tro, at den nuværende Generation lever i den sidste Tid, og at alle de Ødelæggelser, som omtales i Bibelen, der endnu ikke ere opfyldte, ville overgaat denne Slægt, der paa Grund af sin Ulydighed har syldt „Herrens Bredes Skaal“; vi tro, at Begyndelsen til Beerne er kommen, idet vi høre Rygter om Krig og Blodsudgydelse, om store Idebrandede, om Byer, som ere opslugte af Jorden, hvor nu Vandpæle staa som Kjendetegn paa deres forhenværende Tilstedeværelse, om Splid og Tvedragt blandt Menneskene indbyrdes, om Jordstielb og store Ødelæggelser forårsagede ved Orkaner og oversvømmelser, og mange flere Bevis, som vi ikke behøve at opnævne. Der staar skrevet, at der i de sidste Dage for Jesu anden Tillommelse, „skal se Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene øngies i Fortvivelse, naar Havet og Volgerne bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelens Kroester skulle ræse.“ Vort inderlige Ønske er, at Menneskene maatte saa Dinene opladte for Tidernes Tegn, at de ikke skulle blive delagtige i alle de Plager og Ødelæggelser, som Herren i sin retfærdige Vrede vil udøse over Jorderige; men at de derimod vilde ydmige sig for ham og vise Lydighed til hans Bud og Besalinger gennem hans bemyndigede Ejendere. Vore Gossende ville vi i al Kjærlighed formane til altid at være trofaste i deres Vagt med Herren, til altid at leve som sande og oprettige Sidste-Dages Hellige, saaledes at de kunne være værdige til at blive udschiede herska, naar Gud udtammer sit „Fertornelles Star“ over Nationerne.

(Fortsat fra Side 71).

kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang: „Herre vi komme frem for dig nu“ osv. Forsamlingen aabnedes med Bon af Eidsie John Van Gott.

Præsident Joseph Young sen. fremstod og bar sit Vidnesbyrd. Han var overbevist om, at dette Evangelium var den rene Sandhed. Denne Overbevivning

var ligesaa stærk i Dæg, som den var for fyretrehye Aar siden, da han først annammede dette hellige Budstab. Denne Kundstab havde han formedest Aabenbaring, paa samme Maade som med Apostlen Peder, da han sagde til Frelseren: „Du er Kristus, den levende Guds Son“ Jesu sagde, at Kjed og Blod havde ikke aabenbaret ham det, men hans Fader,

sont var i himlen. Han formanedede de Sidste-Dages Hellige til at leve i Overensstemmelse med Principerne i Evangeliet, saaledes at de kunde erholde en evig Frelse.

Præsident George A. Smith sagde, at Præsidentskabet havde gjort Opfyrdring angaaende at indsende Bidrag til det vedrarende Emigrations Fond, alligevel, det var ikke gjort saa meget i denne Henseende, som han kunde ønske. Præsident Young havde været meget liberal i at understøtte denne Institution, og dette var ogsaa tilfældet med mange Andre. Mange der ere i en saadan Stilling, at de meget godt kunne betale deres Gjeld, styrde store Summer til dette Fond. Dersom disse Midler blevne indbetalte, saa vilde det være en let Sag at udfri mange af vores fattige Søskende fra Babylon. Han omtalte Søndagsstolerne og opmuntrede Forældre og Lærere til med Nidkærhed at udføre deres Pligter og oplære Børnene til med Punktlighed at søge Skolen og være opmærksomme i Undervisnings-tiden. Han talte Superintenterne og Lærerne for den udviste Flid i at undervise Børnene i Søndagsstolerne. Han anbefalede Nødvendigheden af, at Børnene blevne fuldkommen belysende med Kirkens Katolicismus. Børnebladet („Juvenile Instructor“) var ogsaa af stort Gavn for de Unge, som vilde erholde mange funde Lærdomme ved dets Læsning, ligeledes „Deseret News.“ Den næste Gjenstand, som han fremsatte for Tilhørerne, var at holde Bon, saavel i Familien som i Landom, at Troen paa Gud og hans Almagt maatte styrkes. Naar Nogen var syg, saa burde han øve Tro paa Herren og kalde de Eldeste til at lægge sine Hænder paa ham. Dette Middel vilde være at foretrække fremfor at bruge Læge og Medicin. Han hentydede til Tilstanden blandt Folket under Enoch,

hvor Menneskene levede i Enhed i alle Ting. Det var til stor Besignelse at virke i Fællesstab. Han formanedede de Hellige til Enhed og Samvirken i enhver Henseende, i Kæreg- og Færaarl, samt Agerdyrkning, Fabrikter og andre Industrigrene. Co-operation blev fremsat som en overmaade fordelagtig Indretning. Det var maatte muligt, at de Hellige vilde undgaa den onde Dag, thi Tiden var nær for Haanden, da Herren vilde udose sine Straffedomme over de Ugudelige; og skulle den Tid komme, som den sikkert vilde, da Babylon skal falde, hvad Fremstridt havde saa de Hellige gjort for at mode en saadan Krisis? Besalingen lod, at de skulle beklæde sig af deres egne tillavede Stoffe. Han havde følt ilde ved at høre, at Farmerne, som opdrættede Haar, havde solgt Ulden ud af Landet, naar han tog det i Betragtning, at Skatten paa disse havde været opbrævet i Narevis blot for at opmuntre til Faarearl og til Hjemmevirkning af Ulden. Denne Fremgangsmaade var at spare paa Stillingen og lade Daleren gaa. Alligevel var denne Artikel udfort blot for at erholde nogle saa Småstiller. Landmændene burde opholde Minnearbeiderne med Levnestmidler til gangbare Priser. Gierne af Haar skulle søge til at forstaffe Væverierne Uld nok, at disse kunde være i uafsladelig Bestjæltigelse. Vi vilde gaa fremad i Verstand ved saaledes at opholde og understøtte hverandre indbyrdes. Dersom nogle af Brodrene sollte sig oplagte til tage Haand i med til Opførelsen af en Stad efter Enoch's Vis og Orden, saa vilde dette give dem Lejlighed til at vise, hvad forenede Bestræbelser kunne udrette. Maaden, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige blevne indsamlede hertil, var den bedste, man vil finde i Verden. Det var et Villede paa Enhed og Samvirken. Pra-

sident Young havde særligen gjort sig fortjent til Nationernes Taknemlighed for, hvad han havde gjort til Landets Udvilting og Forfremmelse. Taleren gjorde derpaa nogle Bemærkninger med Hensyn til Tienden og sagde, at det var enhver Sidste-Dages Helligs Pligt punktlig at efterkomme dette Princip; de skulde heller ikke forglemme at gøre Offer.

Præsident Young talte om, hvordan det vilde være i et Samfund, dersom det var organiseret efter Enoch's Orden. Han paaviste ifolge Bibelen, hvilken Lydighed et saadant Føll maatte besidde. De Sidste-Dages Hellige havde været trimodige nok til at annanum Evangeliet efter at være komne til Kunctslab om dets Sandhed, uanseet deres Familiers, Venners og Verdens Modstand. De Hellige have indgaaet paa at vise Lydighed til Guds Love i Et og Alt, og derved ville de blive meddelagtige i den Herlighed, som er beredet for de Trofaste. Var der nogen Twang i dette? Han vilde svare nei, det var den eneste Maade, hvorpaa Menneskenes Born lunde erholde sand Frihed. Ingen Person var skillet til at regjere, medmindre han eller hun havde lært at lade sig styre og lede. Dette var det eneste Middel baade i Himlen og paa Jorden, som lunde forstasse dem sand Frihed. Alle de Prøver, som blevе os paalagte, medens vi vare her paa Jorden, vilde vi udstaar ved at være lydige til Guds Bud. Og efter at Herren har prøvet og intret sine lydige Born, vil han skænke dem Livets Krone og evig Salighed.

Præsidenten fremsatte derpaa sine Anstaelser med Hensyn til Bestyrelsen af et Samfund, der var organiseret i Lighed med det under Enoch's Ledelse, nemlig til dets Levevis, Arbeide og andre Forretninger. Idet han berørte lidt angaaende Folsets Økonomi sagde han, at

Sparsomheden var ikke saa fremherstende blandt de Hellige, som man kunde onse. De burde tage Bare paa Alt og ikke forude Noget; istedetfor at laste gammelt Papir hen til ingen Nutte, burde de helle re bringe det paa Papirmullen. Møbler og Husgeraad, som de Gamle af den nuværende Generation vilde have bevaret i længere Tid, kan man nu se blive odelagte og forbørvede i en gansté kort Tid. Et Samfund som det han havde beskrevet, vilde man aldrig se saadan Forodelse, men derimod Sparsomhed og Moisomhed i enhver Henseende. Dets Medlemmer vilde virke og lade gro Alt, hvad de behovede og endog have et Overslud, som de kunde afhænde og saa Penge i Stedet. At læse Romaner og andre unhyttige Historier vilde ikke blive tilladt paa et saadant Sted; hvilket i en stor Grad er Ulsælget her, og som er ti tisinde Gange værre, end om Fremmede komme hertil for at oplære vores Born i gode Manerer. Taleren onsfede at se et Samfund organiseret, som lunde vise de Sidste-Dages Hellige Maaden, hvorpaa de skulde opbygge Guds Rige. Alligevel, hans Onse var ikke at oprette et Samfund, som ikke satte hans og Brodreñes Tro og Uldholdenhed paa Prove. Da der ikke vilde gives Sagforere eller Retzbjætente i bemeldte Samfund, gjorde Taleren nogle Bemærkninger angaaende disse Personligheder, der ikke vare meget smigrende. Han lunde ikke se, hvad Gavn de gjorde i deres nuværende Stilling. Dernæst gav han de Hellige et Raad med Hensyn til Læger. Læge og Medicin kunne være gode nok, men den stedse vogende Ullid til disse Mænd var et tiltagende Onde, imod hvilket han advarede dem. Menneskenes Organisation var lige saa forskjellig som deres Ansigtter; at give Alle de samme Medicamenter uden Hensyn til deres Organers forskjellige Dan-

nelse var at spilde med deres Liv og Hæbrede, og disse Forsøg vilde blot volde den Syge unødig Pine. En sand Læge var den, der ved Åabenbaring hændte baade Sygdommen og dens Aarsager og var vidende om, hvilket Middel han skulle bruge for at bortfjerne den. De andre Læger vilde ikke tilstedes Adgang i det Samfund, som han havde omtalt. Der som der blev udstedt en Indbydelse, hvor ved Enhver kunde blive delagtig i denne Organisation, saa antog han, at de usleste Individer vilde være blandt de Første, der vilde sage Optagelse. Dette var ikke i Overensstemmelse med hans Ønske, men han vilde gjerne se et Samfund organiseret om end nok saa lille blot for at vise de Sidste-Dages Hellige, hvordan Guds Rige var oprettes. Derpaa formanedede han Folket til Næthed og Tækkelighed i sin Paaklædning, til Udvilling af Silkeavl og Østelavning, til en vis og forstandig Opdrætning af Køeg og andre Husdyr. Mødrene fik ogsaa en Formaning med Hensyn til, hvorledes de skulle opdrage deres Døtre, og derpaa sluttedes denne opbyggende og belærende Tale med en Opmuntring til de ledende Eldster i Kirken at vise deres Familier og Folket et saadant Eksempel, at de kunde sige: „Følg mig, ligesom jeg følger Kristus.“

Præsident George A. Smith sagde, at det var besluttet, at Konferencen skulle opholde Hjemme-Missionærerne. Han fremsatte derpaa dette Forslag for Forsamlingen, som enstemmig vedtog samme.

Endvidere sagde han, at det var hans Hensigt at reise til Palæstina, og at han sandsynligvis vilde være fraværende et Aar. Reisen vilde koste omtrent tre tusinde Dollars, hvilket var et Belob, som han ikke saa sig i stand til at tilveiebringe. Han vilde deraf anmode sine Venner Bistopperne og Eldsterne i Territoriet om deres Bistand, hvis de sollte til at understøtte ham ved Bestridelsen af en Del af Udgifterne paa denne hans forestaaende Reise. Han vilde vide at sætte Pris paa deres Hjælp i denne Henseende.

Eldste George Q. Cannon oplyste Navnene paa nogle Missionærer, der var befolkede og foreslog dem til Op holdelse, hvilket blev enstemmig anerkendt.

Præsident Brigham Young fremstod og sagde, at Konferencen sluttedes til forstommende Ste April Kl. 10 Formiddag, da den vilde blive fortsat paa det samme Sted.

Efter Afslutningen af en Lovsang sluttedes Forsamlingen med Takføjelse af Præsident George A. Smith.

Konferencemøde i Kjøbenhavn

den 9de og 10de November 1872.

De tilstedevarende Eldster fra Zion
være følgende: Missionpræsident N. Pe-
tersen, Konferencens Præsident P. F. Mad-
son, Præsident Poul Dehlin, P. C. Car-

stensen, omreisende Eldste i Kjøbenhavn
Konference og Eldste Nils Larsen.

Konferencen kaldtes til Orden af
Pr. P. F. Madison Lordag Eftermiddag

Kl. 2. Derpaa overlodtes Tiden til Forstanderne i de forskellige Grene af Konferencen at indgive deres Rapporter angaaende Tilstanden blandt de Hellige, som lod meget opmuntrende. Endvidere der herstede megen Ligegeyldighed blandt Folket angaaende Frelsningsplanen, saa var der dog Enkelte, som becogedes til at afaa fra Synd og Ugadelighed og slutte Pagt med Herren.

Konferencen sluttedes Kl. 4 Estermiddag.

Mødet fortsatte Kl. 7 Esterm., og Tiden afbenyttedes af Eldeste C. Dahlgreen og Pr. K. Peterson.

Søndag den 10de Kl. 10 Form.

Konferencen blev kaldt til Orden af Pr. P. F. Madson, som derpaa oplæste den statistiske Rapport, der udviste, at Konferencen var delt i 8 Grene, som bestod af 922 Medlemmer. 94 Sjæle vare ved Daab indlemmede i Samfundet, 89 vare emigrerede til Utah tilsigemed en Del Born, der ikke vare gamle nok til at optages ved Daab siden sidst afholdte Konference.

Eldeste P. G. Carstensen gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Tilstanden blandt de Hellige, som han var vel bekendt med, da han var omreisende Eldeste i Konferencen.

Kl. 2 Esterm.

Esterat Forsamlingen var kaldt til Orden, oplæste Pr. P. F. Madson Navnene paa de Missionærer, der vare be-

sikrede som Sandhedens Budbærere i Konferencen. Derpaa foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse tilsigemed de Hellige inddbyrdes. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Tilsige fremlagde han for de Hellige Sandhedens Grundsætninger i klare og synlige Ord.

Pr. K. Peterson fremstod og formandede de Hellige til at indeplante de Ord, som Br. Madson havde udtalt, i deres Grindring og sætte dem i praktisk Udførelse i deres daglige Liv. Endvidere fremsatte han, da der vare mange Fremmede tilstede, paa en bærende Maade Evangeliets første Principer tilsigemed mange andre nyttige og gavnlige Lærdomme.

Kl. 7 Esterm.

Tiden overlodtes til Pr. Poul Dehlin at tale til Forsamlingen. Han gjorde mange interessante og opbyggende Bemærkninger. Derpaa sluttedes Konferencen til ubestemt Tid.

Mandag den 11te blev et Præstemøde afholdt, ved hvilken Leilighed Præsidenterne K. Peterson og P. F. Madson gave Missionærerne mange gavnlige Instructioner angaaende Missionslivet.

En stor Forsamling af Hellige tilsigemed mange Fremmede overværede Konferencen. En god og fredelig Aand herstede iblandt os, og saavel Talerne som Tilhørerne følte sig meget balsignede og opbyggede.

Blandinger.

En rasende Øulan og Stormflod, som har forværet store Ulykker og Ødeleggelser, og hvorved en hel Mæse Mennesker og Dyr ere omkomne, har hærjet de danske Kyster den 13de og 14de November.

En forsædlig Voldsmaade udbrod Lordag Aften den 9de November i Boston, hvorved en stor Mængde Prægibygninger og Magasiner ere lagte i Aske. Tab af Menneskeliv er stort, og Sladen paa Ejendomme og Gods anslaaes til 100,000,000 Dollars.

Besittelse.

Broder Nils Larsen fra Zion er besillket som omreisende Eldste paa Syd-Sjælland og Øerne under Eldste P. C. Carstensens Ledelse.

K. Peterson,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Broder Johan Larsons Hustru Cathrine Charlotte døde af Lungebetændelse i Salt Lake City den 17de Oktober 1872. Den Afdøde var født i Upland i Sverige den 29de April 1846.

Inndhold.

	Side.		Side.
Aarskonferencen i Salt Lake City	65.	Konferencemøde i Kjøbenhavn	54.
Redaktionens Bemærkninger	72.	Blandinger	09.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.